

«Η σφράγις των Αρμενίκου»

Μια από τις πιο δύσκολες γειτονικές περιόδους της ελληνικής γειτονιάς υπήρξε η Ισλαμική κατοχή. Τον Οκτώβρη του 1940, τα πρώτα Ισλαμικά στρατεύματα καναν στην εμφάνιση τους στον ελλαδικό χώρο. Σύνορα όμως, λόγω της αρμενικής αυτοδιάρτησης του ελληνικού στρατού πείθησαν και γενήρων αποσθοχώρισαν στο εσωτερικό της Αλβανίας. Τον Απρίλιο του 1941 όμως η Ελλάδα και πάλι δέχτηκε την γερμανική εισβολή που μέχρι το τέλος του ίδιου έτους είχε υποστήσει ολοκληρωτικά το σύνοδο της χώρας μας. Ακολούθων άλλα 4 χρόνια χρόνια εώς και το 1945 που και τα σελεύτασα γερμανικά στρατεύματα αποχώρησαν από την ελληνική χώρα ανάγεσα τους και την Κρήτη.

Σε αυτό το διάστημα η Ισλαμική και η Βουλγαρική συμμάχησαν με τη γερμανική με αποστέλεσμα τη χώρα μας να καταληφθεί ολοκληρωτικά και την ελληνική επικράτεια να ποιραστεί σα 3 και να σκλαβωθεί από 3 κατακτητές. Στην Ανατολική Θράκη υπήρχε βουλγαρική διοίκηση, τη κεντρική Μακεδονία, τα υποια του βορειοανατολικού Αιγαίου, τα υποια του Σαρωνικού το μεριδιότερο μέρος της Κρήτης και το λιμάνι του Λειψαία αύπης στη γερμανική Γιών και τη υπόλοιπη Ελλάδα ήσαν κάτια από τους έλεγχο των Ισλαμικών δυνάμεων. Η Γιών έλεγχου των Ισλαμικών περιλαμβάνει τα 213 της Ελλάδας. Η Ισλαμική κατοχή υπήρξε λδιατέρος σκληρή κυριως στις περιοχές όπου οι Ισλαμικοί ήσαν μελλοντικά να προσαρτηθούν στο κράτος τους. Κύριο μέλημά τους υπήρχε επίσης η επιβολή της Ισλαμικής γλώσσας και τη χρήση της. Αποστέλεσμα αυτής της επιδιώξεως ήσαν να γίνουν ακόμα πιο απλήρωτες

No.

Date

και να προβαίνουν σε αγριόσπιτες και βαναυσόσπιτες
ακόμα και κατά αράχων, ανάμεσα τους γυναικες και
παιδιά. Η φρίκη πίστων πια καθημερινή εινόντα στις
Ελλήνων πόλεις και χωριά. Η εξαθλιώση είχε κάνει
την εμφάνιση της, η λείψα και η σικουοφίκη
καταστροφή.

Οι Ιταλοί πίστων οι πρώτοι που αντιμετωπίσουν
το αυξανόμενο κίνημα εθνικής αντίστασης. Η αντίσταση
στην Ελλάδα υπήρχε μάζιν και λιδιαίσερα δραστηρία.
Οι πρώτοι αντάρτες έκαναν την εμφάνιση τους στο
1943 στον Όλυμπο, αρχικά με προχειρικούς οργάνους
που χρησιμοποιούσαν εξελιχθέντες σε μία πολύ καλή
οργανωμένη αντίσταση. Ο Γάλος που εδείχναν οι
Έλληνες, το Βίασσο και τη ανδρεία εξαγγίζουν
τους Ιταλούς με αποσέλευτα να γίνονται πιο
σκληροί και να αντιμετωπίζουν την αντίσταση
των Ελλήνων πραγματοποιώντας αγριόσπιτες
ανιστοίχες με αυτές των Γερμανών.

Ταρακουνιστικότερη λεπτίσμων πίστων η σφαγή
στο Λαζένικο ή το οδοκαύτωρα του Αρμενικού
στις 16-17 Φεβρουαρίου του 1943 στους οι Ιταλικές
δυνάμεις κατοχής που αφού το πυροβόλησαν στη
συνέχεια προέβησαν με ώψη βία στην εκτέλεση
150 αθώων κατοίκων.

Διχες μέρες πριν την σφαγή της 16^η Φεβρουαρίου
στο χωριό, στο αρχηγείο αντάρτων του ΕΛΑΣ στην
Οφία έγινε φτάσει η πληροφορία ότι οι Ιταλοί άπο
την Ελασσόνα μαζί με Ιταλούς από την Λαρίσα
θα κατανούν εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στον Όλυμπο.
Έτσι οι αντάρτες αποφάσισαν να τοποθετήσουν
στο δημόσιο δρόμο και να χτυπήσουν με ενέδρα
τους Ιταλούς στη Θέση Μαύρισα μεταξύ Αρμενικού

- Μεσοχωρίου. Τα τμήματα αναρτών συγκεντρώθηκαν και πήραν θέση στη Μαρίτσα. Ήτοντας πριν το μεσημέρι Ιανουαρίου φάλαγγα 6 ανακοινώταν και 2 μονοπιλετιστών με 130 λεπίδων Ιταλούς εμφανιστήκε κινούμενη προς Ελασσόνα. Η μάχη άρχισε και με τα πρώτα πυρά ο επαναστατών σκοτώθηκε επιζόλουν ενώ ο άλλος κατάφερε να διαφύγει προς την Τύρναβο όπου ειδοποιήθηκε για ενισχυσεis. Ήτοντας εμφανιστήκαν Ιταλικά αεροπλάνα που από χαμηλό ύψος πυροβολούσαν τους αναρτές αναγκάζοντας τους να αποχωρήσουν και να συμπυγίζουν προς τα ορεινά.

Μεσα των αιρητιδιασμών, οι Ιταλοί ενισχυμένοι, κυκλώδως το χωρίο Αρένικο και άρχισε η σφραγίδα. Οι σφραγίστες που ήταν χωρίσμενοι σε τρεις φάλαγges, εκσελήνουσαν ονομαστικά συναντώσαν στο λέραρχό τους. Όταν είφεραν στην κατοικημένη περιοχή έβαλαν φωτιά στο σπίτι του Γιάννη Καραζιάνη, έκειστως εντόπιες των βιοτικών Μπενέδη, οι Ιταλοί αρνήθηκαν, οτι υπήρχε στις αποθήκες σροτικών του χωρίου και έδωσαν εντοπή στους κατοίκους να συγκεντρώσουν στην πλατεία.

Μέσα σε δύην ώρα, η φωτιά επεκτάθηκε και το Αρένικο κατέβαταν από αυτην σε άκρη. Λιανίσσες γυναικες που δεν μπορούσαν να απομακρυνθούν από την πλατεία των αναρτών, εκεκενθόταν στην ψυχρή

Την περίοδο ενείν, πρόεδρος του χωρίου ήταν ο βιορίσμενος Νίκος Χίτσος. Όταν οι Ιταλοί δέταγαν τη συγκεντρώση των κατοίκων στην πλατεία ο πρόεδρος διαβεβαίωσε ότι δεν θα τους πειραγεί κανείς. Όταν μαζευτικαν άλλοι, οι Ιταλοί βενίζονταν του «διαχωρίου». Οι γυναικες και τα παιδιά αφέθηκαν ελεύθερα και έδαβαν εντοπή να κατευθυνθούν προς το Αγρούρι. Οι πληκτικοί

No.

Date

απέδει θεράποναν, αλλά ότι άνερες αυτών των 14 ετών σαΐθηκαν στη γραμμή. Οι Ιταλοί είχαν στα χέρια τους ονομαστική παραστασην που τους είχε παραδώσει ο δοσιλογος πρόεδρος Γάιτος. Μαλισκά, με δικές του ενεργειές οι σερβιώτες βεζιέρισαν 2 αδέρφια, τον Γεώργιο και τον Βαγγέλη Ζάχη και αρχίσαν την σφραγίδα με σαλίδες και την δευτέρη με τουφέκι. Τους εκσέδροσαν οδούς και έκαψαν τυντανό την γερέα. Ήταν από αυτούς γλίτωσε πιθώνες στα πουρνάρια και εξαφανίστηκε. Ενώ αλλοι λένε «Θάφτηκαν» κατά από τα άφυγα σώματα των συμπατριώτων τους και οι Ιταλοί τους πέφασαν για νεκρούς. Όσαν αλογιώσων τη σφραγίδα, οι σερβιώτες έψυχαν πρός τον Τύρναβο κατ' στον δρόμο συνεχίσαν να πυροβολούν άλλους σύναντούς τους. Ο ανθρακός αλογούσιμος των 194 άμαρτοι νεκροί και εναπονητές κανένα σημείο.

Ο Νικόλαος Μηάρης διαμάρτυρθηκε αμέσως στο Ιταλικό Φρουραρχείο με τηλεγραφημάτια για τις πράξεις των Ιταλών λεχουσαίς τους "Από παρελθούσαν Τρίκης, κωμόπολις Αρμενίκου δεν υπάρχει". Μετά από ανεί του την πράξη, συνελήφθη και οδηγήθηκε όπως σε σερβιολέδο συγκέντρωσης.

Το Δομένιο είναι χαρακτηρισμένο ως «μαρτυρικό χωρίσ» και οι ιδιοτάκτικοι του ανόρη και σύμφερο προσβάσιμοι να διεκδικήσουν την τιμωρία των Ιταλών για την σφραγίδα των συμπατριώτων τους.